

PAOLO SFECI – PRVI TRIBUN HRVATSKE POPULARNE GLAZBE

Služeći se podacima što ih o Paolu Sfeciju početkom 90-ih nudi dvojezična „Tko je tko u Hrvatskoj/ Who is who in Croatia“ (Golden Marketing, 1993.), u najkraćim crtama mogli bismo napisati:

Sfeci je rock bubnjar, prvi predsjednik Hrvatske glazbene unije. Rođen je u Zagrebu 15. svibnja 1955. Njegovi roditelji su Mauro Sfeci i Nada Kvesić (liječnici). Supruga Gordana Farkaš (profesorica), uspješna je vlasnica i cijenjena urednica nakladničke tvrtke OceanMore, na pulskom 19. sajmu knjiga 2013. dodijeljen joj je Kiklop za „urednicu godine“. Otac je dviju kćeri. Obrazovanjem je apsolvant engleskog i talijanskog. Za karijeru stoji da je rock glazbenik (bubnjar) od 1973. do 1994., kroz koje je vrijeme snimio prvi LP grupe Aerodrom (1979.), deset LP-ja grupe Parni valjak (1980. – 1988.) i tri LP-ja s grupom Boa (1990. – 1993.).

Počeo je, dakle, kao bubnjar s osamnaest. U Štulićevom je Balkan sevdah bandu, a potom i u prvoj postavi Azre, do osnutka Aerodroma 1978., a s Pađenom i društvom će snimiti krajem 1979. nastupni album grupe *Kad misli mi vrludaju*. Dalje će, kako biografija kaže, važne osamdesete provesti u Parnom valjku sve do 1988. i albuma *Andeli se dosađuju?* Je li to bio znak da je dinamičnom bubnjaru stiglo vrijeme za nove izazove? Uglavnom, ubrzo se našao u društvu reformirane Boe, znane nam perjanice domaćeg art-rocka, s kojom 1990. snima povratnički *Prvi val*. S Boom će nastaviti do 1994. Snimit će tri albuma, uz spomenuti, i svojevrsnu kompilaciju starih i novih skladbi, studijskih i live snimaka, nazvanu *81-92*. Njihov album iz 1994. *Kraj djetinjstva* simbolično je označio i kraj Paolove sviračke karijere, ali i na duže razdoblje prestanak rada same grupe. Istodobno s početkom rata Sfeci je aktivan u Croatian Music Aidu, iz kojeg će u rujnu 1992. niknuti Nezavisni sindikat glazbenih umjetnika Hrvatske – Hrvatska glazbena unija (HGU). Unisono je mišljenje, njih dvadesetak članova s osnivačke skupštine, da je zahvaljujući njegovoj upornosti i entuzijazmu i nastala ta stožerna organizacija hrvatskih glazbenika. Njezin je prvi predsjednik. Ubrzo zbog intenzivnog angažmana u prijelomnim trenucima za hrvatsku glazbu i nazočnosti u njezinim rukovodećim tijelima, javnost će ga doživljavati kao sivu eminenciju popularne glazbe. Sfeci sudjeluje u pokretanju Porina, nacionalne glazbene nagrade po uzoru na Grammy, član je njegova prvog Upravnog odbora, među utemeljiteljima je Instituta hrvatske glazbene industrije i njegove transformacije u Institut hrvatske glazbe a potom i u Unison, krovni savez glazbenih udruga (Hrvatskog društva skladatelja, Hrvatske glazbene unije, Hrvatske udruge istaknutih glazbenika, Hrvatske udruge orkestralnih i komornih umjetnika i Hrvatske udruge za zaštitu izvođačkih prava).

Ključno, jedan je od osnivača ovdje spomenutog HUZIP-a, čijem postojanju glazbenici-izvođači mogu zahvaliti ostvarivanje svojih prava, i stanovite zaslužene prihode (to je još uvijek "work in progress" – za razliku od autora čija su prava riješena znatno ranije). U rečenim institucijama bio je gotovo na svim važnim dužnostima: predsjednik, dopredsjednik. Danas je član Glavnog odbora HGU-a i savjetnik njegova Predsjedništva te dopredsjednik UNISON-a- Hrvatskog glazbenog saveza.

Solidan, energičan kao bubnjar, i premda će ga na neki način ta kvalifikacija zauvijek odrediti u očima boljih poznavatelja rocka, očigledno njegova misija, životna zadaća, nije bila u potrazi za mjestom umjetnosti u pop glazbi, već za mjestom pop glazbe u umjetnosti. Ili, drugim riječima, vidio se u kulturnoj politici i društvenom angažmanu na terenu glazbe, posebice njezinih popularnih idioma, u borbi za dignitet profesije, i njezino mjesto u društvu.

Posvećen i ustrajan, polemičan i osebujan, bez dlake na jeziku. Uvijek na prvoj crti bojišnice kada je o hrvatskoj (popularnoj) glazbi riječ. Egzemplarni su njegovi osvrti na materijalno i duhovno stanje na našoj estradi (ne voli ovaj termin); njegovi prijepori s kritičarskim rock konoserima i diskografima; svojevrsan protekcionizam iščitavan u kontroli nazočnosti strane glazbe (uključujući i one iz susjedstva), u zahtjevima za vrednovanje i zastupljenost domaćih autora i izvođača, posebno u medijima, prije svega u eteru, često uz 'prekomjerno bombardiranje' onog što mu se činilo nepoželjnim; osjetan angažman u kadrovanju glazbeničkim institucijama... et cetera, et cetera. Valja odmah dodati, radi se o uvjerenjima i djelovanju uvijek usmjerenim na korist hrvatske glazbe i glazbenika. S mnogim njegovim stavovima ćete se složiti, s mnogima ne, ali potrebno je reći, neki pripadaju ratnom i neposredno poratnom narativu, pa ih i kao takve možda treba promatrati: "The times they are a-changing".

No, kada se svi punti zbroje, rekao bi naš pjesnik, Paolo je, s kontroverzama kakve često određuju istaknute dužnosnike, sviđalo se to komu ili ne, svakako markantna figura hrvatske glazbene i šire kulturne scene. Čovjek, koji je kao glazbeni pregalac dijelio i primao i nagrade i kritike, sada je na redu za nagradu, za konačnu počast sredine kojoj pripada bez ostatka više od četrdeset godina. Porin je mjesto i vrijeme za laureate, a ovaj životni ide u ruke važnog tribuna hrvatske popularne glazbe, koji se svom svojom energijom i pasijom trudio za njezin boljitak.

Siniša Škarica